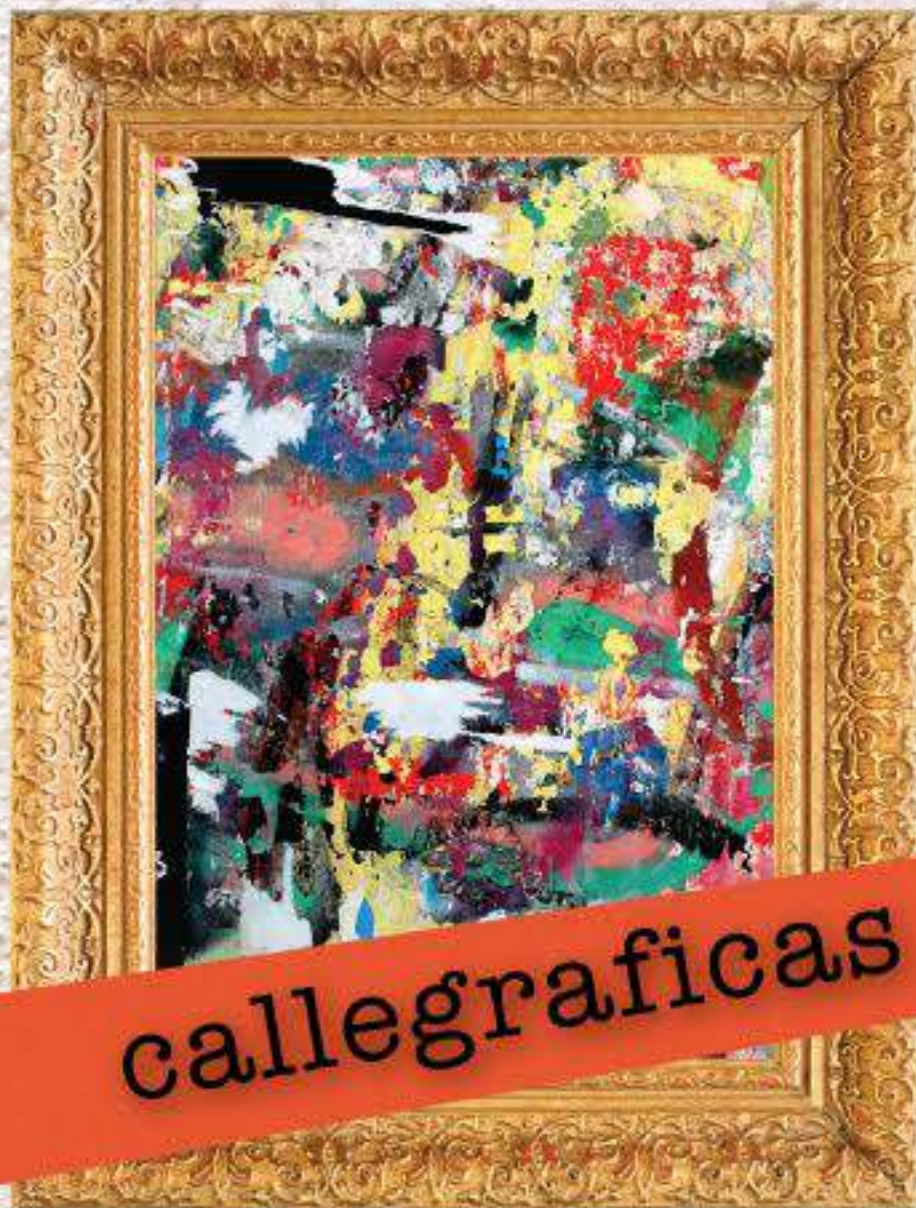

γιάννης αντάμης

αποσπάσματα

callegraficas

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης
Callegraficas
αποσπάσματα

Σύνθεση εξωφύλλου, τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2015
www.dreamtigers.gr

Οι τοίχοι σιγομουρμουρίζουν, εκμυστηρεύονται μυστικά, αναθυμούνται τη ζεστασιά μιας παλάμης που ακούμπησε πάνω τους για να ξαποστάσει, την καλοσύνη των άστρων, μια ριπή του ανέμου που τους έκανε ν' ανατριχιάσουν.

Γιώργος Χρ. Κυθραιώτης, «Περίπατος στα Τείχη», Αρμός 2005

Τον Ιούνιο του 2012 έκανα μια έκθεση φωτογραφίας στη Μαδρίτη. Η έκθεση αυτή υπήρξε για μένα ο ευτυχής επίλογος της σχεδόν ετήσιας παραμονής και περιπλάνησής μου στην ισπανική πρωτεύουσα.

Ο χώρος στον οποίο εξέθεσα τις φωτογραφίες μου ήταν το Café Galdós, ένα από τα πιο ιστορικά στέκια της πόλης, το οποίο βρισκόταν στην Calle de los Madrazo, πολύ κοντά στον σταθμό του μετρό Sevilla. Αν και πριν την έκθεση ούτε καν το γνώριζα το Galdós και μετά την έκθεση έφυγα και δεν ξαναπάτησα ποτέ το πόδι μου στη Μαδρίτη, στεναχωρήθηκα όταν πρόσφατα έμαθα ότι το καλοκαίρι έκλεισε οριστικά.

Ο τίτλος της έκθεσης ήτανε Callegraficas, μια λέξη που δεν υπάρχει ούτε στις ισπανικές ούτε και σε καμία άλλη γλώσσα. Είναι ένα λογοπαίγνιο που έβγαλα εγώ –τότε είχα νομίσει πως είναι απίστευτα έξυπνο- ενώνοντας τη λέξη calle, που στα καστιλιάνικα σημαίνει δρόμος, και την κατάληξη graficas, εκ της ελληνικής λέξης γραφή και των παράγωγών της. Το λογοπαίγνιο αυτό πιστεύω ακόμα ότι περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο το θέμα των εικόνων μου, αλλά και γενικότερα τη φωτογραφική μου εμμονή. Επίσης, ακούγεται σαν το Caligraficas, που είναι οι καλλιγραφίες στα ισπανικά.

Το περιεχόμενο των φωτογραφιών αυτής της έκθεσης, όπως και το αντίστοιχο των άλλων τριών εκθέσεων που έχω κάνει μέχρι σήμερα, αποτελούνταν αποκλειστικά από εικόνες του δρόμου και συγκεκριμένα από αποσπάσματα προσόψεων κτιρίων αλλά και άλλων επιφανειών (πόρτες, τζαμαρίες, μεταλλικά καπάκια, στάσεις λεωφορείων κ.λπ.). Εικόνες που σχηματίζουν τις μυστικές, αν και υπαίθριες, πινακοθήκες των μεγάλων πόλεων. Συνθήματα, γκράφιτι, σκισμένες αφίσες, φθορές που αποκαλύπτουν τις προηγούμενες στρώσεις της μπογιάς και άλλα προϊόντα του ανθρώπινου παράγοντα ή της επέμβασης του χρόνου, όλα αυτά που εδώ και χρόνια αποτελούν το μόνιμο φωτογραφικό μου κόλλημα και το απόλυτα προσωπικό κριτήριο για να αποφασίσω αν μία πόλη ή έστω μία γειτονιά είναι «βρώμικη», μα συναρπαστική ή καθαρή, αλλά τελείως αδιάφορη.

Το βιβλίο αυτό φέρει τον ίδιο τίτλο με εκείνον της έκθεσής μου στο Galdós, της οποίας το υλικό, τρεισήμισι χρόνια μετά το τέλος της ισπανικής μου «περιπέτειας», αποφάσισα να εκθέσω εδώ και ψηφιακά.

Επίσης, μέσα στο βιβλίο αυτό υπάρχει μια ιστορία, στην οποία δοκίμασα να αφηγηθώ την κρίσιμη στιγμή, όπου γεννήθηκε μέσα μου η φωτογραφική αυτή εμμονή, καθώς και άλλα τρία μικρά διηγήματα που έγραψα τις μέρες εκείνες του Ιουνίου του 2012 στη Μαδρίτη.

δεκέμβριος 2003

Τον Δεκέμβριο του 2003 βρέθηκα στην Περούτζια. Ήταν ένας φίλος μου που σπούδαζε εκεί και πήγα για λίγες μέρες να με φιλοξενήσει. Ο φίλος, καλό παιδί, παλιός συμμαθητής μου από το Γυμνάσιο, θέλησε να με ξεναγήσει στην πρωτεύουσα της Ούμπρια και να μου δείξει όλα τα μνημεία και τα αξιοθέατά της.

Τις δυο πρώτες μέρες συνέχεια γυρίζαμε μαζί και δεν αφήσαμε μουσείο και καθεδρικό που να μην επισκεφτούμε. Είχε και μια έκθεση κάπου, θυμάμαι, σε μια αίθουσα με έργα του Τιτσιάνο. Πολύ ωραία, δεν λέω.

Την Τρίτη μέρα ο φίλος έπρεπε να πάει στο πανεπιστήμιο και έτσι με άφησε να τριγυρίσω και λίγο μόνος μου, επιτέλους. Επειδή τα βασικά τα είχα ήδη όλα δει, είπα να ψάξω να βρω τίποτα λιγότερο γνωστό, που όμως να αξίζει.

Έτσι, έψαξα σε έναν τουριστικό οδηγό, που βρήκα στη βιβλιοθήκη του οικοδεσπότη μου, και είδα πως υπάρχει μια παλιά μεσαιωνική γέφυρα, πέτρινη εννοείται, λίγο έξω από τα τείχη του ιστορικού κέντρου, η οποία, έλεγε ο οδηγός, είναι συνδεδεμένη με έναν θρύλο εξίσου παλιό, όπως αυτή, κι ίσως εξίσου πέτρινο.

Αφού, λοιπόν, ήπια δυο-τρεις εσπρέσο σε ένα καφέ σε μια στοά, που το είχε μια γυναίκα που έμοιαζε με την βασίλισσα Ελισάβετ –όχι τη μάνα του Καρόλου, την άλλη, την παλιά, την ελισαβετιανή, που λένε- και που την έλεγαν Ελιζαμπέττα και αυτήν, και ήξερε να δίνει οδηγίες, να βρίσκουν οι τουρίστες εύκολα τα μεσαιωνικά μνημεία, ξεκίνησα να πάω να βρω το αξιοθέατο αυτό, που μάλλον και οι ίδιοι οι Περουτζιανοί το είχαν ξεχάσει.

Στο δρόμο, όμως, χάθηκα και ύστερα από μια μακρά και άσκοπη περιπλάνηση –πρέπει να έκανα κύκλους ατελείωτους, αφού το σέντρο ιστορικό της πόλης δεν είναι και τεράστιο- κατέληξα στον σιδηροδρομικό σταθμό, όπου, κατάκοπος πια, γευμάτιστα χαζεύοντας τα τρένα και τους επιβάτες τους.

Την ώρα που μασουλούσα το πανί μου, το μάτι μου έπεσε πάνω σε έναν πίνακα που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο που βρισκόταν ακριβώς απέναντι, πίσω από τις αποβάθρες. Έτσι όπως εναλλάσσονταν μπροστά μου οι συρμοί και λόγω της απόστασης –ακόμα δεν ήξερα πως έχω αστιγματισμό- μόλις που τον διέκρινα. Μου άρεσε το σχήμα και τα χρώματά του, η αίσθηση που δημιουργούσε εκεί, ανάμεσα στα τρένα και τους διερχόμενους, αλλά μου ήταν αδύνατο να καταλάβω από τόσο μακριά τι ακριβώς αναπαράσταινε. Κι επίσης, μου ήταν απολύτως ανεξήγητο το ότι είχαν οι Ιταλοί έτσι απλά κρεμάσει ένα έργο τέχνης μέσα σε ένα σιδηροδρομικό σταθμό, όπου κανένας δεν φαινόταν να το πρόσεχε και να το εκτιμούσε.

Έτσι, σηκώθηκα από το παγκάκι όπου καθόμουν, κατέβηκα της σκάλες, διέσχισα την υπόγεια διάβαση και βγήκα στην απέναντι πλευρά για να γνωρίσω από κοντά μία από τις πιο μεγάλες μου εμμονές, αν όχι και την μεγαλύτερη, που τότε ακόμα αγνοούσα.

Στη θέση αυτού που εγώ είχα περάσει για πίνακα ζωγραφικής υπήρχε μια μεταλλική επιφάνεια, που είχε κολλημένες πάνω της διάφορες αφίσες και ανακοινώσεις, παλιές οι περισσότερες, σκισμένες και αλληλοκαλυπτόμενες με τέτοιο τρόπο που συνέθεταν μια μάζα τρισδιάστατη, πολύχρωμη, γεμάτη από κραυγαλέα και αντικρουόμενα μηνύματα, που όλα μαζί ερχόντουσαν και έδεναν με ένα σύνθημα γραμμένο με κόκκινη μπογιά που κάποιος είχε περάσει από πάνω τους. Στάθηκα αποσβολωμένος να κοιτώ αυτό εκεί το πράγμα και προσπαθούσα να δώσω μια απάντηση σε ένα ερώτημα που ακόμα κανείς δεν μου είχε θέσει. Γιατί δεν έφευγα; Γιατί δεν απογοητεύτηκα; Γιατί το λάθος μου αυτό μου είχε τόσο αρέσει;

Την ώρα εκείνη μπήκε στο σταθμό ένα ακόμα τρένο και ο μηχανοδηγός του διάλεξε τον τελευταίο διάδρομο για να το προσαράξει. Το τρένο σταμάτησε ακριβώς πίσω από την πλάτη μου, ανοίξανε οι πόρτες του και άρχισε να κατεβαίνει ο κόσμος.

Ενώ περνούσαν από δίπλα μου, σέρνοντας τις αποσκευές τους, χειρονομώντας και φωνάζοντας, όπως το συνηθίζει αυτός ο έξαλλος λαός, εγώ έβγαλα από την τσέπη του παλτού μου τη φωτογραφική μου μηχανή, έκανα ένα βήμα πίσω και φωτογράφισα για πρώτη μου φορά ένα κομμάτι τοίχου.

Κάποιος επιβάτης σκόνταψε άθελά του πάνω μου και ύστερα γελαστός, αφού έριξε μια βιαστική ματιά πρώτα στη μηχανή και ύστερα στο θέμα μου, μου φώναξε κάτι που τότε στα αυτιά μου ακούστηκε σαν «ρε άνθρωπε, τι βγάζεις;».

Ακόμα δεν είχα συνειδητοποιήσει τι ήταν αυτό που έκανα και η αλήθεια είναι πως εάν δεν ήταν και τόσο ρητορική εκείνη η ερώτηση, δεν θα είχα εκείνη τη στιγμή μια σοβαρή απάντηση να δώσω. Πάντως, αμέσως ένιωσα να με καταλαμβάνει μια αίσθηση πρωτόγνωρη, σαν να είχα μόλις ανακαλύψει μία χαμένη ήπειρο και ταυτόχρονα σαν να είχα διαπράξει κάποια παρανομία, που ωστόσο καμία ποινική νομοθεσία δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να ασχοληθεί μαζί της.

Η αποβάθρα άδειασε μέσα σε ελάχιστα λεπτά και απέμεινα και πάλι μόνος μου.

Κοίταξα προσεκτικά τριγύρω μου, να δω αν κάποιος με παρακολουθεί και στη συνέχεια έκρυψα πάλι τη φωτογραφική μου μηχανή μέσα στην τσέπη μου και απομακρύνθηκα όσο γινότανε πιο γρήγορα από το εκείνο το έργο τέχνης, το τόσο ανεπανάληπτα εκφραστικό και τόσο σπαρακτικά εφήμερο. Αυτόν τον πίνακα που μόνο εγώ κατόρθωσα να δω, την ώρα που ολόκληρος ο κόσμος περνούσε δίπλα του χωρίς να τον προσέξει. Όχι, αυτό δεν ήτανε απλώς μια ανακάλυψη. Μέχρι να βγω ξανά στο δρόμο, έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό, είχα ήδη αποκρυπτογραφήσει τα μυστηριώδη αίτια εκείνου του ενθουσιασμού, που ελάχιστα λεπτά νωρίτερα θα μου φαινόταν τόσο παράλογος και κωμικός.

Είχα μόλις απεκτήσει τη δική μου υπερδύναμη.

Μπορεί να μην είχα καταφέρει να γίνω εγώ ο ίδιος αόρατος, όπως πάντα ονειρευόμουν, αλλά με κάποιον τρόπο ανεξήγητο είχε γίνει αόρατο το βλέμμα μου. Κανείς ποτέ του δεν θα μάθαινε τι έβλεπα εκεί όπου όλοι νόμιζαν ότι απλώς κοιτούσα. Κανένας δεν θα καταλάβαινε ποτέ τι είναι αυτό που στο εξής κάθε φορά θα προσπαθούσα να απομονώσω μέσα στο φακό μου.

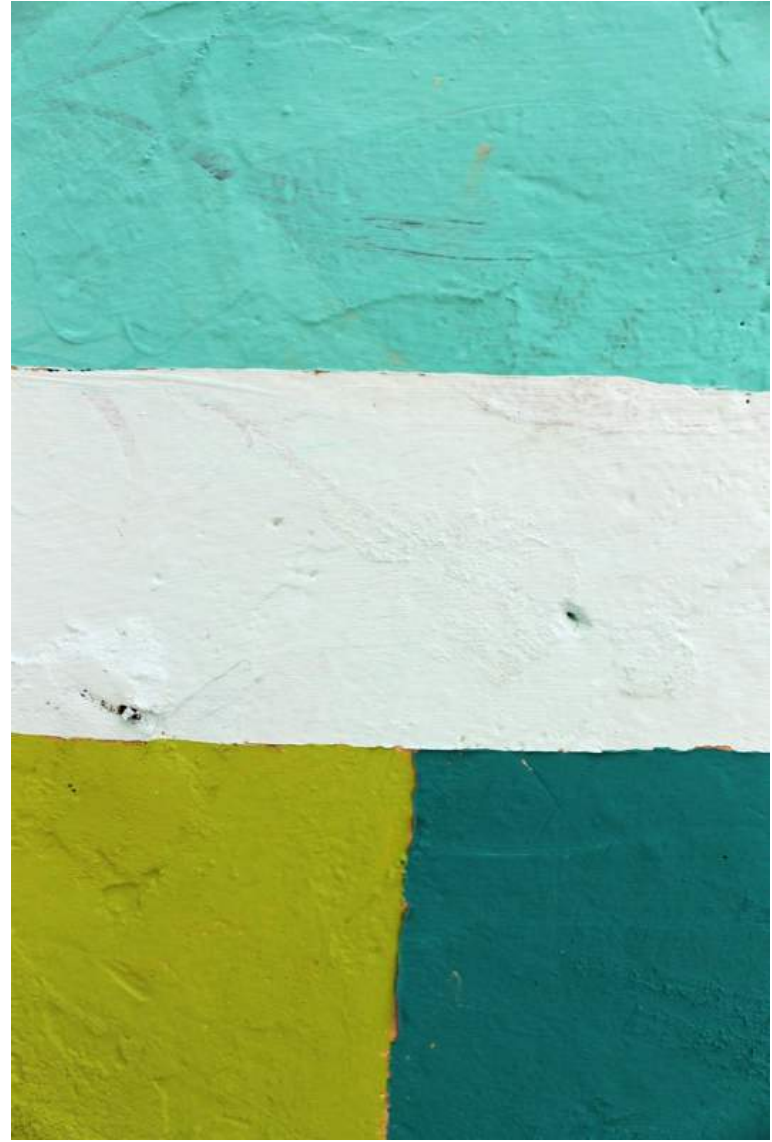
Στο δρόμο της επιστροφής κοιτούσα πλέον διαφορετικά σχεδόν τα πάντα γύρω μου. Κοντοστεκόμουν μπροστά στους τοίχους με τις σκισμένες αφίσες και τα μισοτελειωμένα συνθήματα και τους παρατηρούσα με ύφος τεχνοκριτικού, που φρόντιζα να το αλλάξω αμέσως με εκείνο του συλλέκτη, μόλις κάποιος περαστικός ερχόταν να σταθεί στο πλάι μου ή κάποιος από τους ενοίκους εκείνων των σπιτιών έβγαινε στο παράθυρο. Δεν ήθελα κανείς τους να υποψιαστεί τον θησαυρό που είχα ανακαλύψει. Δεν ήθελα με κανέναν τους να μοιραστώ την λεία μου.

Λίγο πριν φτάσω ξανά στο διαμέρισμα του φίλου μου, έκανα πάλι μία στάση στο καφέ της βασιλίσσης Ελισάβετ. Αυτή, όταν με είδε, με ρώτησε αμέσως πώς μου είχε φανεί η μεσαιωνική η πέτρινη η γέφυρα και αν είδα πως όντως ισχύει τελικά ο θρύλος που την συνοδεύει.

Στο μεταξύ, έξω από το καφέ η νύχτα τύλιγε την Ούμπρια και η στοά χανότανε μέσα σε ένα γλυκό ημίφως.

callegraficas

ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

Ενρίκε

Η βροχή με βρήκε να περπατάω στην Αργκουέλες. Ενώ έψαχνα να βρω ένα μέρος να προφυλαχτώ, σκέφτηκα ότι ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα να βρέχει στη Μαδρίτη. Έτρεξα μέσα στο σταθμό του Λαβαπιές και επειδή βαριόμουν να περιμένω πότε θα σταματήσει, χτύπησα το εισιτήριο και πήρα την κατεύθυνση που πάει προς την Μονκλόα.

Το βαγόνι μου ήταν μισογεμάτο. Μέτρησα εικοσιτρία άτομα - δεκαεφτά γυναίκες και έξι άντρες. Οι εννιά ήταν απασχολημένοι με το να διαβάζουν κάτι. Πέντε από αυτούς βιβλία κι οι άλλοι τέσσερις εφημερίδες και περιοδικά. Θυμήθηκα που είχα διαβάσει κάπου –νομίζω ήταν μια έρευνα για τον υπόγειο του Λονδίνου- πως οι περισσότεροι άνθρωποι που διαβάζουν μέσα στα μέσα μαζικής μεταφοράς, το κάνουν για να αποφεύγουν να κοιτούν στα μάτια τους συνεπιβάτες τους. Εγώ, ωστόσο, τους κοιτούσα.

Στη Σολ, παραδόξως, δεν κατέβηκε και δεν ανέβηκε κανείς. Άρχισα να προσπαθώ να διακρίνω τους τίτλους των βιβλίων. Ένα κορίτσι διάβαζε το Κάθετο Ταξίδι. Σκέφτηκα να τη διακόψω για να της πω ότι το είχα διαβάσει και εγώ, όταν πρωτοήρθα στην Ισπανία τον Οκτώβριο. Νομίζω πως θα μου άρεσε να άκουγα τη γνώμη της για τον Ενρίκε Βίλα-Μάτας.

Πόσο χρονών να ήταν, άραγε; Σίγουρα όχι μεγαλύτερη από είκοσι. Πολύ μικρή για τέτοια αναγνώσματα. Πολύ όμορφη για να υπομένει αδιάκριτα βλέμματα από τους συνεπιβάτες της χωρίς να ενοχλείται.

Στο Καγιάο τρεις από τους αυτούς που διάβαζαν βιβλία σηκώθηκαν και εγκαταλείψαν το βαγόνι μας. Στη θέση τους μπήκε ένας νεαρός που φώναζε στον συνομιλητή του στο τηλέφωνο, πως επειδή είναι μέσα στο μετρό δεν γίνεται να τον ακούσει. Τόσο εγώ όσο κι οι δυο εναπομείναντες βιβλιοφάγοι τον αγριοκοιτάξαμε. Αυτός απτόητος συνέχισε να ουρλιάζει. Τότε πήγα κοντά του και του φώναξα στα ελληνικά στα μούτρα του, «γιατί δεν το κλείνεις, ρε άνθρωπε;». Η αντίδρασή μου έκανε την κοπέλα με τον Βίλα-Μάτας λιγάκι να με συμπαθήσει. Κατάλαβε πως ήμουν σύμμαχος της. Σχεδόν μου χαμογέλασε.

Σκέφτηκα να την πλησιάσω, τώρα που η διπλανή της θέση είχε μείνει πια κενή, αλλά η Πλάθα ντε Εσπάνια ήτανε, δυστυχώς, η στάση μου.

Όταν βγήκα ξανά στην επιφάνεια η βροχή είχε ήδη σταματήσει. Αλλά ποιος ξέρει, μπορεί στο Λαβαπιές να έβρεχε ακόμα.

Στέφανος

Ένα απόγευμα που περπατούσα στους δρόμους γύρω από την Ταμπακαλέρα, συλλέγοντας φλύαρους τοίχους κι άλλα διάφορα φαιδρά και αξιοπερίεργα, έπεσα πάνω σε έναν νεαρό που ήταν ντυμένος με τη φανέλα της Εθνικής Ελλάδος. Ήταν οι μέρες του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος κι έτσι το πρώτο που σκέφτηκα ήταν πως θα ήταν κάποιος περήφανος συμπατριώτης μου, που δεν κρατιόταν να διαδηλώσει την καταγωγή του στην αλλοδαπή, ξεχνώντας προφανώς πόσες φορές στο παρελθόν είχε νιώσει για αυτήν θλίψη, ντροπή κι απογοήτευση.

Μιας και ακολουθούσαμε την ίδια ακριβώς διαδρομή και αφού προπορευότανε, δεν μπόρεσα να αντισταθώ στον πειρασμό και σήκωσα εκ του ασφαλούς τη μηχανή να τον τραβήξω δυο-τρεις καλές με φόντο το ανεπανάληπτα αλλοπρόσαλλο τοπίο του Εμπαχαντόρες. Όμως ο γαλανόλευκος συνοδοιπόρος μου στο τρίτο κλικ, έστρεψε πίσω το κεφάλι του και με είδε επί το έργον.

«Τι θες, ρε φίλε;» με ρώτησε σε κάποια γλώσσα που δεν γνώριζα.

«Τίποτα. Έτσι παίζω με τη μηχανή... Κι εσένα τι σε νοιάζει;» ξεκίνησαν αμέσως να μαλώνουν μέσα στο κεφάλι μου ο τσαμπουκάς και η κοιτοσύνη μου.

«Τι τίποτα;» αυτός επέμεινε, στα αγγλικά ετούτη τη φορά. «Αφού εμένα βγάζεις.»

«Δεν βγάζω εσένα, αγαπητέ. Την πλάτη σου μονάχα.»

«Κι η πλάτη τίνος είναι, δηλαδή; Πλάκα μου κάνεις, φίλε;»

«Δεν είσαι Έλλην, θες να πεις; Και τότε; Το μπλουζάκι;»

«Α! Αυτό; Για αυτό με παρακολουθείς; Κι εγώ που νόμιζα ότι...»

Ούτε που τόλμησα να του ζητήσω να μου πει τι νόμιζε, αν και όλο και κάπου πήγε το μυαλό μου.

«Λοιπόν. Αφού σε κόβω για περίεργο, ας κάνουμε μια συμφωνία: Εγώ θα σου εξηγήσω πως το απέκτησα κι εσύ θα σβήσεις τις φωτογραφίες.»

Μια ιστορία για λίγα κουνημένα κι άχρηστα καρέ, καλή ανταλλαγή μου φάνηκε.

«Έγινε. Σε ακούω. Περίμενε μονάχα να στρίψω το τσιγάρο μου και πάμε κάτω από τη σκιά, γιατί δεν την παλεύω.»

Κι έτσι, αφού αράξαμε σε κάτι σκαλοπάτια κι αφού τον κέρασα κι αυτόν λίγο από τον καπνό μου, άρχισε η αφήγηση που πήγε κάπως έτσι:

«Πριν δυο μέρες έφτασα, που λες, στην Ισπανία. Εγώ, αν κι είμαι Ουκρανός, δουλεύω στο Λονδίνο. Μη με ρωτήσεις τι δουλειά! Δεν θα 'θελες να μάθεις... Ήρθα για μία γκόμενα. Άσχημη ιστορία. Την έψαχνα όλο το πρωί. Το απόγευμα τη βρήκα. Πρώτη κουβέντα και βρισιά.

-Καλώς τον καραγκιόζη! Τι θες και με θυμήθηκες; Τέλειωσαν οι πουτάνες;

-Αφού σου είπα πως θα 'ρθω.

-Ναι. Πριν από έξι μήνες. Άντε και φεύγα γρήγορα! Έρχεται ο νόβιο μου.

Κάτι προσπάθησα να πω, δεν έχει σημασία. Μέχρι να βγω απ' το σπίτι της, άρχισε να νυχτώνει. Για ύπνο δεν με έκοβα. Είπα να πάω μια βόλτα. Πήρα τους δρόμους μου ξανά - Μαδρίτη μπάι νάιτ. Παντού γινότανε χαμός.

Γλεντούσαν τα τσογλάνια. Εδώ ο κόσμος χάνεται κι αυτοί τίντο βεράνο. Κατέληξα σε ένα μπαρ και άρχισα να πίνω. Ο μπάρμαν είχε όρεξη, με φλόμωσε στο ψέμα. Στην άλλη άκρη, στο σκαμπό, καθόταν ένας τύπος. Έπινε και δενμίλαγε. Φορούσε αυτή την μπλούζα. Έτσι, μονάχοι και οι δυο, είπα να τον κεράσω. Μετά με κέρασε κι αυτός. Κι ύστερα εγώ και πάλι. Επάνω στο μισάωρο τη χάσαμε τη μπάλα. Σηκώνεται ο γίγαντας και έρχεται κοντά μου. Στέφανος, μου συστήνεται. Του λέω το δικό μου. Λέω στο μπάρμαν, άλλα δυο κι άσε και το μπουκάλι!

Μέχρι που το στραγγίξαμε. Δακρύζαμε ούισκι. Κουβέντα δεν σταυρώσαμε. Μονάχα, άντε, γεια μας! Στο τέλος λέω, είναι αργά, φίλε, εγώ την κάνω.

-Κάτσε, μου λέει, περίμενε! Έτσι θα με αφήσεις;

-Δεν την παλεύω άλλο πια. Γυρίζω όλη μέρα. Κι ούτε ακόμα που έχω βρει μέρος για να την πέσω.

-Καλά. Όπως θες. Όμως πιο πριν κάνε μου μία χάρη!

-Ότι γουστάρεις, αδερφέ!

-Αλλάζουμε φανέλες;

-Τι θες να πεις; Τι εννοείς;

-Όπως κάνουν στα ντέρμπυ... Έτσι για αναμνηστικό. Να έχεις να με θυμάσαι.

Κι έτσι, χωρίς να το σκεφτώ, τη βγάζω και τη δίνω. Φορούσα μία κόκκινη, δώρο της αδερφής μου. Όχι, δεν ήταν το αλκοόλ. Ακόμα κι αν δεν είχα πει, η φάση θα γινόταν. Αν και αν ήμασταν στεγνοί, δεν θα υπήρχε λόγος. Βάζω την μπλε του αλλουνού κι εκείνος τη δικιά μου. Με αγκαλιάζει, με φιλά. Αντίο φιλαράκο! Και να 'μαι τώρα εγώ εδώ κι άλλος, ποιος να ξέρει... Κι οι δυο χαμένοι ήμασταν, οπότε τι μας νοιάζει; Το θέμα είναι από το ματς κάτι έμεινε στο τέλος. Τι κι αν το σφύριξε ο Θεός... εμείς κλωτσάμε ακόμα.»

Πάμπλο

Για να πάει κανείς από τη Σεβίγια στην Κόντε ντε Καζάλ πρέπει να αλλάξει τρεις γραμμές με όλη την υπόγεια περιπλάνηση που συνεπάγεται αυτό μες στους σταθμούς μετεπιβίβασης. Με τα πόδια θα αρκούσε να διασχίσω το Ρετίρο, μα μια βόλτα κάτω από τη γη εκείνη τη στιγμή την προτιμούσα.

Ενώ περίμενα στην αποβάθρα, μία γυναίκα ήρθε και με ρώτησε κάτι ακατανόητο. Της είπα πως δεν μιλώ Ισπανικά, αλλά αυτή δεν φάνηκε καθόλου να πτοείται. Μου φάνηκε πως ήταν σε απόγνωση και μάταια επέμενε να με ρωτά κάτι για κάποιον Πάμπλο. Υπήρχαν ένα σωρό Ισπανοί τριγύρω μας – γιατί, αλήθεια, δεν δοκίμαζε την τύχη της στους άλλους; Πήρα ένα ύφος όσο γινόταν πιο ευγενικό και της εξήγησα για ακόμα μια φορά στα Αγγλικά πως δεν μπορούσα να βοηθήσω, δυστυχώς. Όμως αυτό την έκανε έξω φρενών και τότε ήταν που μου έβαλε στ' αλήθεια τις φωνές κουνώντας μου απειλητικά το δάχτυλο ανάμεσα στα μάτια. Νομίζω ή τουλάχιστον φαντάστηκα ότι μου είπε πως είμαι και εγώ ίδιος, σαν και τον Πάμπλο.

Ευτυχώς δεν άργησε να φτάσει ο συρμός. Μα όσο κι αν προσπάθησα, δεν τα κατάφερα να μπω σε διαφορετικό βαγόνι. Περίμενα πρώτη εκείνη να διαλέξει θέση και πήγα ύστερα και κάθισα όσο γινόταν μακριά της. Μετά την Μπάνκο ντε Εσπάνια ήρθε και πάλι δίπλα μου, μα η διάθεσή της φαινόταν να έχει πια αλλάξει. Ξεκίνησε να μου μιλάει ήρεμα και μάλιστα μου ζήτησε συγνώμη. «Όλα καλά», της είπα εγώ στα ελληνικά κι αυτή μου χαμογέλασε. Πρέπει να ήταν πάνω από πενήντα ετών. Ο χρόνος και κυρίως όλα αυτά που κουβαλούσε μέσα στο κεφάλι της την είχανε χαλάσει. Θα έβαζα, ωστόσο, στοίχημα πως είχε υπάρξει κάποτε πολύ όμορφο κορίτσι. Σίγουρα θα είχε κάνει κάποτε τον Πάμπλο της να την ερωτευτεί τρελά και ίσως και να της ορκιστεί πως είναι η γυναίκα της ζωής του. Και μάλλον είναι αυτά ακριβώς τα αισθήματα που κάποτε με τόση ευκολία του ενέπνεε που τώρα πιο πολύ της έλειπαν, παρά ο ίδιος ο χαμένος εραστής της.

Επόμενη στάση, Πρινθίπε ντε Βεργκάρα, ανήγγειλαν όσο γινόταν πιο ψυχρά από τα μεγάφωνα. Έπρεπε να κατέβω. Μα έτσι όπως μου κρατούσε τώρα πια το μπράτσο μου δεν ήθελα να την στεναχωρήσω. Αυτή με κάποιον τρόπο με κατάλαβε και τράβηξε το χέρι. Κι ύστερα, φέρνοντάς το πάνω στο θλιμμένο στήθος της, με αποχαιρέτησε έτσι ακριβώς, όπως η ιστορία το απαιτούσε: «Αντίος Πάμπλο!». Σκέφτηκα κάτι να της πω, αλλά, όπως και εκείνος, δεν μπόρεσα έστω δυο λέξεις γαμημένες για να βρω, που να έχουν κάποιο νόημα σε κάποια από τις γλώσσες των ανθρώπων.

Yannis Adamis

Exposición:

CALLEGRAFICAS

<http://www.yannisadamis.com>

Café Galdós

Calle de los Madrazo, 10 / Cortes

2 - 17 Junio

Το έχω γράψει και αλλού, δεν θεωρώ τον εαυτό μου φωτογράφο, αλλά συλλέκτη. Αυτό που κάνω τόσο χρόνια με τους τοίχους των πόλεων δεν είναι παρά η προσωπική μου συλλογή από εικόνες. Θα μπορούσα να είχα κολλήσει με τα γραμματόσημα ή με τις πεταλούδες, αλλά έτυχε να είναι τα ντουβάρια.

Ωστόσο, η εμμονή αυτή δεν προέκυψε και τόσο τυχαία, αλλά είναι αποτέλεσμα της μεγάλης μου αγάπης για περιπλάνηση μέσα στις μεγάλες πόλεις. Αθήνα, Παρίσι, Λονδίνο, Μαδρίτη, Βρυξέλες, Βελιγράδι, Βερολίνο και όπου αλλού έχω ως τώρα ζήσει ή ταξιδέψει, είναι μέρη που τα έχω περπατήσει και εξερευνήσει τόσο πολύ, που θα μπορούσα τώρα από μνήμης να ανασυνθέσω ολόκληρα κομμάτια από τις πιο απρόσιτες και αχαρτογράφητες γειτονιές τους.

Φωτογράφος δεν είμαι. Αλλά έχω φίλους φωτογράφους. Και μάλιστα επαγγελματίες και καλούς, που έχουν ήδη διακριθεί για το έργο τους και τη δουλειά τους.

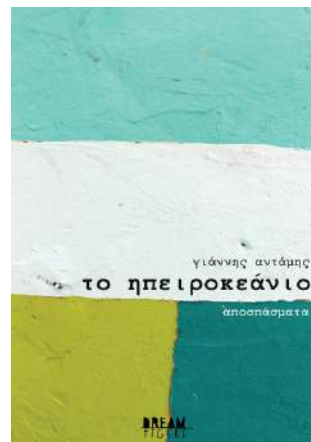
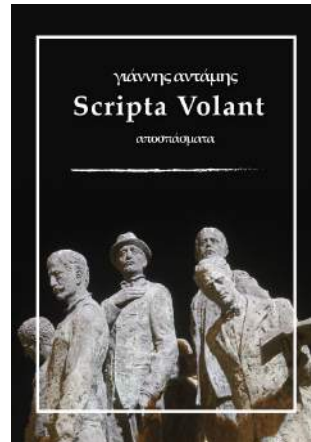
Ένας από αυτούς, πολύ καλός φωτορεπόρτερ, είχε κάποτε δαρθεί αλύπητα από κάποιον εύθικτο αλλά φωτογενή κατά τα άλλα τύπο, που έτυχε να βρεθεί μέσα σε κάποιο κάδρο του. Πίναμε ένα βράδυ σε ένα μπαρ και ο φίλος είχε ακόμα τα σημάδια τις παρεξήγησης πάνω στο πρόσωπό του. Κάποια στιγμή, εκεί όπως κουβεντιάζαμε, ξεκίνησε να λέει κάτι για «εμάς τους φωτογράφους». Τότε εγώ αντέδρασα και είπα: «Ε, όχι ρε φίλε! Φωτογράφοι είσαστε εσείς που ξέρετε από αυτά τα πράγματα, που πρέπει κάθε φορά να αναζητάτε τη σωστή γωνία και να συναγωνίζεστε σε ταχύτητα το θέμα σας. Τα δικά μου θέματα είναι πάντα επίπεδα κι ακίνητα...»

«Και δεν παρεξηγούνται», συμπλήρωσε ο φίλος ξύνοντας μια όμορφη πληγή-παράσημο πάνω στο μέτωπό του. Και είχε δίκιο. Κανένας τοίχος δεν θύμωσε ποτέ ούτε γιατί τον φωτογράφισα, ούτε γιατί δεν τον τράβηξα σωστά και τον αδίκησα. Τα θέματα που έχω επιλέξει -ή που αυτά με επέλεξαν, δεν ξέρω πια να πω με σιγουριά- βρίσκονται μέσα στη σφαίρα του δημοσίου χώρου.

Οπότε και κάθε φορά που κάνω κάποια έκθεση ή που παρουσιάζω τις φωτογραφίες μου μέσα σε ένα βιβλίο, δεν είναι αυτά που δημοσιοποιώ, αλλά εμένα τον ίδιο, την εμμονή και ας πούμε την ματιά μου. Εντάξει, μπορεί και οι άλλοι φωτογράφοι το ίδιο ακριβώς να κάνουνε, αλλά είπαμε, εγώ είμαι συλλέκτης.

Κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις dreamtigers:

Κεντρική διάθεση <http://www.dreamtigers.gr>

de un mirón insistente

Βόλος, Σεπτέμβριος 2015

στον Χρήστο και στη Μαρία

callegraficas © yannis adamis, dreamtigers

